

Eelotsuse küsimused

1. Kas importija (deklarant), kes palub importimisel käibemaksuvabastust (importimine tolliprotseduuri 42 kohaselt), kuna kaup on mõeldud teise liikmesriiki tarnimiseks, on käibemaksu tasumise eest vastutav (kui hiljem peaks tuvastatama, et maksuvabastuse tingimused on täitmata) samamoodi, nagu ta on vastutav tollivõla tasumise eest?
2. Kas eitava vastuse korral on importija (deklarandi) vastutus samasugune nagu maksukohustuslasel, kes teeb ühendusesisese kaubatarne, mis on käibemaksudirektiivi artikli 138 lõike 1 kohaselt käibemaksust vabastatud?
3. Kas viimasel juhul tuleb importija (deklarandi) subjektiivset tunnust, mis viitab käibemaksusüsteemi kuritarvitamisele, hinnata teistmoodi kui ühendusesisese kaubatarne korral, mida käsitletakse käibemaksudirektiivi artikli 138 lõikes 1? Kas seda tuleks hinnata leebemalt, kuna tolliprotseduuri 42 raames peab toll käibemaksuvabastuseks kõigepealt loa andma; või rangemalt, kuna tegemist on tehingutega, mis on seotud kolmandatest riikidest pärit kauba esmakordse sisenemisega Euroopa Liidu siseturule?

Mykola Yanovych Azarovi 7. septembril 2017 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 7. juuli 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-215/15: M. Y. Azarov versus Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-530/17 P)

(2017/C 374/30)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Mykola Yanovych Azarov (esindajad: advokaadid A. Egger ja G. Lansky)

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Nõukogu

Apellandi nõuded

1. tühistada kohtu 7. juuli 2017. aasta otsus kohtuasjas T-215/15;
2. teha kohtuasjas otsus ning apellanti puudutavas osas tühistada nõukogu 5. märtsi 2015. aasta otsus (ÜVJP) 2015/364⁽¹⁾, millega muudetakse otsust 2014/119/ÜVJP teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas, ning nõukogu 5. märtsi 2015. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/357⁽²⁾, millega rakendatakse määrust (EL) nr 208/2014 teatavate isikute, üksuste ja asutuste vastu suunatud piiravate meetmete kohta seoses olukorraga Ukrainas, ning mõista nõukogult välja kohtukulud Üldkohtus ja Euroopa Kohtus;
3. teise võimalusena punktis 2 esitatud nõudele saata kohtuasi otsuse tegemiseks tagasi Üldkohtusse, juhindudes Euroopa Kohtu otsuses antud õiguslikust hinnangust, ning otsustada kohtukulude jaotus edaspidi.

Väited ja peamised argumendid

Apellant põhjendab oma apellatsioonkaebust järgmiste väidetega:

- (1) Üldkohus on rikkunud ETLT artiklit 296 ning põhiõiguste harta artiklit 41, kuna ta tuvastas, et nõukogu on piiravaid meetmeid põhjendanud õigusnormi rikkumata. Nõukogu ei ole esitanud piisavalt spetsiifilisi ja konkreetseid põhjusi.
- (2) Üldkohus tuvastas ekslikult, et nõukogu ei ole rikkunud põhiõigusi. Üldkohus rikkus omandiõiguse ja ettevõtlusvabaduse riive analüüsimisel õigusnormi. Iseäranis rikkus kohus õigusnormi, kui ta luges meetmed sobivaks ja proportsionaalseks. Lisaks rikkus Üldkohus menetlusnorme ja menetlusõigusi.

- (3) Üldkohus tuvastas ekslikult, et nõukogu ei ole oma kaalutusõigust kuritarvitanud. Esiteks ei vii Üldkohus läbi hagejat puudutavat konkreetset kontrolli. Teiseks lähtub Üldkohus õigusnormi rikkudes sellest, et konkreetsete tõendite puudumine ei ole oluline.
- (4) Üldkohus tuvastas ekslikult, et nõukogu ei ole rikkunud hea halduse õigust. Õigusvastased on esiteks Üldkohtu seisukohad nõukogu kohustuse kohta olla erapooletu. Teiseks on Üldkohus jätnud tähelepanuta hoolsa tuvastamise kohustuse ulatuse. Sellega seoses ilmneb ka hageja menetlusõiguste rikkumine.

Üldkohus tuvastas õigusnormi rikkudes, et nõukogu ei ole teinud „ilmset hindamisviga“. Esiteks jättis Üldkohus oma kohustuse kontrollida vaidlusalust õigusakti täitmata, kuna kohus ei teostanud kontrolli menetluse üle, mille tulemusel võeti vastu vaidlusalune otsus. Üldkohus leidis õigusvastaselt, et nõukogu võib tugineda üksnes Ukraina kirjale. Seetõttu jättis Üldkohus tähelepanuta nõukogu täiendava uurimise kohustuse. Peale selle ei juhindunud Üldkohus Euroopa Kohtu hiljutisest praktikast piiravate meetmete kohta. Lisaks esitas Üldkohus ulatuslikult puhtpoliitilisi argumente ning eiras põhiõiguste tähendust kolmandas riigis.

⁽¹⁾ ELT 2015, L 62, lk 25.

⁽²⁾ ELT 2015, L 62, lk 1.

Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseoni 13. septembril 2017 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (seitsmes koda) 13. juuli 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-65/15: Talanton AE versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-539/17 P)

(2017/C 374/31)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Pooled

Apellant: Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon (esindaja: *dikigoros* K. Damis)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- tühistada täielikult Euroopa Liidu Üldkohtu 13. juuli 2017. aasta otsus kohtuasjas T-65/15: Talanton AE – Symvouleftiki-Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon vs. Euroopa Komisjon;
- rahuldada nimetatud äriühingu 6. veebruari 2015. aasta hagi;
- jätta komisjoni vastuhagi rahuldamata;
- mõista komisjonilt välja hageja kantud kohtukulud.

Väited ja peamised argumendid

1. Hea usu põhimõtte väär kohaldamine vaidlusaluse lepingu täitmisel – Kehtiva finantsmääruse allhankeid käsitlevate sätete rikkumine.
 - Üldkohus andis eksliku hinnangu Belgia tsiviilseadustiku artikli 1134 tõlgendamisel seoses hea usu põhimõtte kohaldamisega lepingu täitmisel.
 - Üldkohus tõlgendas vääralt allhankeid käsitlevaid sätteid, mis on ette nähtud määruse (EL) nr 2342/2002 artiklis 130 jj ning poolte sõlmitud raamlepingu nr FP7/2009/1 punktides I.II.2.4 ja II.13.1.